

Dr. Noha levelet ír

Eörsi István

tárcanovellái hetente
jelennek meg
mellékletünkben

Tisztelt Alezredes Asszony,

kimondhatatlanul szeretek a rendőrhatalósággal levelezni. Személyes ügyben emelek szót, és egy személyhez fordulok – ráadásul ebben az esetben női személyhez –, mondandómat mégis a személytelenség aurája veszi körül, mert egy személytelen, nagy hatalmú testület képviselőjét szólítom meg, aki levelem olvasása közben személytelen lényét fordítja felém. Azt a cél tűzöm magam elé, hogy mondataimmal áttörjem, mondjuk így: az egyenruháját, és ily módon eljussak az emberig. Tudom, hogy ez a világ barátságtalan a becsvágyó törekvésekkel szemben, de már az is jó érzéssel tölt el, hogy alkalmam nyílik erre a kísérletre.

Őn tudatta velem, hogy négy hónappal ezelőtt városuk egyik parkolójában balesetet okoztam, majd elhagytam a helyszínt. Ezért, tekintetbe véve, hogy egyéb bűnök az elmúlt időszakban

nem terhelték a számlámat, tízezer forint bírságra ítélt.

Leveléből csupán egyetlen állításnak van biztos valóságalapja. Csakugyan nem álltam meg azon a helyen, amelyet megjelöl, mégpedig azért nem, mert nem észleltem balesetet. Nem állítom, hogy biztosan nem volt: az Ön által megjelölt parkolóból kitolatva, enyhén ütközhettem egy másik kocsival, de csak igen enyhén, mert én nem vettem észre. Utána közlekedtem vagy négy hónapig, és mire értesítése befutott hozzám, már be is cseréltem autót egy újra. Most már ha akarná sem tudná igazolni ítéletét. Egyébként a régi autón is nehéz volna kis koccanásnyomokat azonosítani, annyira ütött-kopott volt, ráadásul az állítólagos baleset óta csakugyan összeütközött, újvidéki kátyús utcában, zuhogó esőben egy helybéli vándorló romhalmazzal, ezenkívül többször is nekikoppant parkolási

manőver során egy ház falának, ahol gyakran vendégeskedem.

Ámbár csakugyan mérsékelt pénzbüntetésre ítélt, hiszen – amint írja – a vétségemért kiszabható büntetés felső határa negyvenötezer forint, mégis hibát követnék el, ha fizetnék. Ezzel megerősíteném a rendőri szerveket abban a sajnos nem légből kapott hitükben, hogy azt tehetnek velünk, amit akarnak. Egy kartonszerű barnás színű papírost is kaptam levelével együtt: ez a meglehetősen gusztustalan hatósági kellék a bírság befizetésekor jutna nélkülözhetetlen szerephez. Ezennel visszaküldöm Önnek, e levelemmel közös borítékba zárva, hogy így is érzékeltessem: elhatározásom megmásíthatatlan. Minthogy nincs állandó munkahelyem, a követelt összeget sehonnan sem tudja levonni, ezért aztán – fenyegetéséhez híven – le kell csukatnia pár napra. Így alkalmam nyílik arra, hogy na-

gyobb áldozatok nélkül összehasonlítsam távoli múltban gyűjtött börtöntapasztalataimat az új élményekkel. Gondolataimat papírra vetem majd, és kéziratomból egy példányt elküldök Önnek, Alezredes Asszony, megkülönböztetett tiszteletem jeléül.

Mit mondhatnék még, hogy legalább este, amikor leveti uniformisát, és ágyba fekszik, belássa: az ellenállás a rendőrnéppel szemben ugyanazt a demokráciát szolgálja, mint amelyikre a rendőrség felesküdt? Alkut ajánlok: befizetek a hajléktalanok vagy a rákbeteg gyerekek alapítványának a számlájára tízezer forintot – nem is tízezret, hanem ötvenezret –, ha Ön elejti a bizonyíthatatlan vádat. Ne rögtön vesse el indítványomat, hanem tűnődjön rajta, úgy is mint asszony és állampolgár.

Válaszát várva

Budapest, 2004. február 26.

dr. Noha